

**Chương 512: Thảm Hoạ Cổng (48) - Tên khốn Máu S
Và Nàng Khờ Máu M**
(Số từ: 3242)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:56 AM 03/08/2023

Liana chán nản ngồi trên bờ, cúi đầu và im lặng.

*Rầm

"Đây không giống như là một sự trùng hợp đơn thuần, phải không?"

"...Không, nó không."

Những đám mây bão đen đã nhanh chóng tập trung trên đầu, thay thế bầu trời quang đãng trước đó và sấm sét vang dội từ bên trong chúng.

Nếu có ai ở Edina có thể tàn phá Liana bằng lời nói, thì đó chính là tôi.

‘Tất cả là lỗi của cậu.’

Khi nghe cụm từ duy nhất đó, Liana nhìn chăm chăm vào bãi cát một cách trống rỗng.

Tôi không có ý đó.

Liana muốn tự mình khám phá xem liệu trạng thái cảm xúc mãnh liệt của cô ấy có thực sự gây ra sự thay đổi thời tiết hay không, và tôi đã thốt ra điều đó mà không có ý đó.

Nhưng từ tư thế của cô ấy...

Chắc hẳn cô ấy đã nghĩ như vậy từ lâu rồi phải không?

Nó thậm chí còn đau đớn hơn để xem.

Sau khi nhìn chăm chăm vào cát một lúc, Liana ngẩng đầu lên để quan sát bầu trời u ám phía trên.

Không thể phủ nhận những tác động.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua?

Với đôi mắt vô hồn, Liana đứng dậy và tiến về phía tôi.

"Một chút nữa."

"...Huh?"

"Nói gì đó nữa đi."

KHÔNG.

Tôi hiểu tình cảm, nhưng!

"...Hai người đúng là xoắn xuýt."

Lucynil nhìn tôi và Liana với ánh mắt vô hồn, gương mặt đầy vẻ ghê tởm.

"...Sẽ ổn chứ?"

Nếu cô ấy yêu cầu, tôi có thể làm được, nhưng chẳng phải nó sẽ hoàn toàn đánh gục tinh thần vốn đã dễ bị tổn thương của Liana sao?

Cảm giác như cô ấy có thể vỡ vụn chỉ với một cái chạm nhẹ.

"Không ổn. Đó là lý do tại sao tớ muốn cậu nói nhiều hơn." Cô ấy muốn tôi đẩy cô ấy mạnh hơn, biết những tác động. Điều này có thực sự ổn không?

Liana sẽ không tự làm mình bị thương trong quá trình này chứ?

Mặc dù trạng thái tinh thần của cô ấy đã không ổn định, nhưng xé nát cô ấy bằng lời nói để đánh thức tài năng của cô ấy... Tôi đã làm điều đó rồi, nhưng làm điều đó có thực sự là lựa chọn đúng đắn hơn không?

"...Được."

Cuối cùng, chính Liana đã yêu cầu điều đó.

Cuối cùng, nghe một lời trách móc nào đó từ tôi có thể là một cách để Liana tìm thấy sự nhẹ nhõm.

Thay vì không nghe thấy gì, có lẽ trái tim cô ấy sẽ tìm thấy niềm an ủi sau khi bị mắng mỏ.

Tôi không biết chắc chắn, nhưng Liana có thể cần sự chỉ trích của tôi tách biệt với khả năng thức tỉnh của cô ấy.

Vì bị mắng nên cô đã phải trả giá.

Mặc dù cô ấy có thể không nghĩ theo cách đó, nhưng có một cơ hội nhỏ là trái tim của Liana có thể được xoa dịu bởi điều đó.

Tôi đặt Liana ngồi xuống bãi biển đầy cát và ngồi cạnh cô ấy.

Và sau đó, tôi nói về những điều khủng khiếp đã xảy ra.

"Thành thật mà nói, đó không phải là lỗi của em."

Một khi đã quyết định làm thì sẽ không nường tay.

"Nhiều sự kiện đã dẫn đến kết quả này, phải không?"

"..."

"Chà, nhiều người đã chết... Olivia cũng phải chịu đựng rất nhiều. Anh cũng suýt chết ngạt..."

"..."

"Cuối cùng, anh phải giết Ellen, nếu không anh sẽ rơi vào tình thế buộc phải..."

"..."

"Cho nên mấy ngày nay, anh cố ý gặp ác mộng cảnh Ellen giết anh, để sau này dễ bị giết hơn."

"..."

"Cho nên, tất cả những thứ này..."

"..."

“Không phải hoàn toàn là lỗi của em mà mọi chuyện thành ra thế này, phải không?”

Đôi môi của Liana run lên.

Cuối cùng, cơ thể của Liana run lên khi cô ấy bắt đầu khóc.

“Em... Em xin lỗi... Em xin lỗi... Em xin lỗi, Reinhardt...”

Mặc dù cô ấy biết tôi cố tình làm điều này, nhưng Liana không khỏi bị dẫn dắt bởi những lời nói của tôi.

“Em... Em... Em sai rồi... Tất cả, tất cả... Đều là tại em...”

Tôi đặt tay lên vai Liana đang run rẩy, thổn thức, thì thầm vào tai cô ấy.

“Em nói tất cả là lỗi của em, nhưng em chưa bao giờ nói rằng em đã làm điều gì đúng phải không?”

Không bao giờ.

"Vậy tại sao em lại khóc?"

"Heu... Euh... Euk! Euk...! Euhuk!"

Không có ý định xem nhẹ nó.

Chẳng mấy chốc, mưa bắt đầu rơi.

*Rầm!

Cơn mưa nhanh chóng biến thành cơn bão.

*Swoosh!

Một cơn bão dữ dội nổi lên, kèm theo những cơn gió dữ dội.

Những con sóng dữ dội nhảy lên, và trong những đám mây đen, những tia chớp nhảy nhót không ngừng, rải xuống mặt đất những tiếng sấm sắc bén.

Nó đã rõ ràng cho đến bây giờ.

Liana thực sự đã đánh thức tài năng điều khiển thời tiết.

Khóc mang theo mưa.

Tôi đứng bất động trên bãi biển, đối mặt với biển động dữ dội và cơn mưa như trút nước.

"Em biết rằng Valier không thực sự nghĩ như vậy."

"À, em biết... Em biết... Em biết. Em biết, nhưng... Euk... Euhuk..."

"Haizz. Anh nên dịu dàng hơn. Cô ấy suy sụp hoàn toàn rồi."

Lucynil bế Liana dưới gốc cây cọ và cố gắng an ủi cô ấy bằng cách nào đó, vỗ nhẹ vào lưng cô ấy.

Tôi ý thức được rằng mình đã nói quá nặng lời.

Nhưng có lẽ Liana cần điều đó.

Liana chưa bao giờ phải trả giá cho những sai lầm của mình. Và cô ấy không thể chịu trách nhiệm cho bất cứ điều gì xảy ra do sai lầm của mình.

Vì vậy, thậm chí một chút.

Cho dù là mắng mỏ hay chỉ trích.

Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu nghe những lời như vậy để phải trả một cái giá nào đó sao?

Nó sẽ không được an ủi, nhưng sẽ không có ý nghĩa gì khi bị chỉ trích bởi tôi, người có liên quan?

Cơn bão nổi lên, và sấm sét nổi lên.

Âm thanh thô ráp của gió trên da tôi, và những hạt mưa đập vào mặt tôi, thật dữ dội.

Thời tiết thay đổi.

Đây có phải là nó?

Đây là tất cả sao?

Tôi ngồi dưới gốc cây cọ và đứng trước mặt Liana, người đang được Lucynil an ủi.

"Ma Vương. Dừng lại..."

Thấy vẻ mặt của tôi, Lucynil lắc đầu như thể đọc được quyết tâm nào đó.

Nhưng tôi không có ý định dừng lại.

"Liana."

"...Vâng."

Liana khó khăn ngẩng đầu lên và nhìn tôi.

"Đứng lên."

"Dừng lại. Anh đã kiểm tra, phải không? Anh đang cố gắng làm gì thêm ở đây? Hả?"

Như muốn bảo cô ấy dừng lại, Lucynil nắm lấy cổ áo của Liana khi cô ấy cố gắng đứng dậy theo lệnh của tôi và lắc đầu.

Khả năng thay đổi thời tiết đã được xác nhận.

Tài năng của Liana thực sự đã phát triển.

Về mặt cổ kìm nước mắt của Liana thật đau khổ và đáng thương.

"Em có thể làm gì với cái này?"

"..."

"Rút ra nhiều hơn."

Tôi chỉ vào bờ biển.

"Cái gì sẽ thay đổi với chút mưa gió này?"

‘Em có thể giết quái vật với mưa?’

‘Em có thể giết quái vật bằng gió không?’

Sét là một sức mạnh ban đầu.

"Nhiều hơn."

"..."

"Hãy cho anh thấy thứ gì đó hữu ích hơn."

"..."

"Nếu em muốn chịu trách nhiệm về những gì mình đã làm, em phải cho anh thấy thứ gì đó hữu ích hơn thế này."

"..."

"Em có nghĩ rằng điều này là đủ?"

"...KHÔNG."

Liana lắc đầu với vẻ mặt đáng thương.

Tôi không biết liệu đây có phải là ý định thực sự của cô ấy hay không.

Liana đã đánh thức một khả năng mới, và nó chắc chắn không phải là một khả năng bình thường.

Liana đã khám phá ra tiềm năng mới trong bản thân và thông báo cho tôi về điều đó.

Tuy nhiên, phải có một cái gì đó nhiều hơn nữa.

Một cái gì đó quan trọng hơn, thiết thực và hữu ích hơn.

Một cái gì đó phá hoại hơn.

Trước đây tôi đã khiêu khích Liana bằng những lời mà tôi không thực sự có ý đó.

Nhưng không còn nữa.

"Cho anh xem. Nếu nó không tồn tại, thì hãy biến nó thành sự tồn tại. Phát triển một sức mạnh chưa từng thấy trước đây và tiết lộ nó."

Tôi đã thành thật.

"Nếu em định chịu trách nhiệm cho dù chỉ một phần những gì mình đã làm, em có nên chứng minh điều gì đó nữa không? Anh có nhầm không?"

"Valier! Anh có nghiêm túc không?"

Không thể kiềm chế bản thân, Lucynil nắm lấy tay áo tôi.

"Cái gì?"

"..."

Lucynil, người đã nhìn chăm chăm vào tôi, bị đóng băng và không thể thốt ra lời nào khác.

"Anh nói sai sao? Trả lời anh."

"...Vâng anh đã đúng."

Một cơn bão đơn thuần không thể giết chết quái vật.

Vì vậy, một cái gì đó quan trọng hơn là cần thiết.

Một cái gì đó tàn khốc hơn.

"Nếu em nhận thức được điều đó, thì hãy làm điều đó."

Người ta có thể chịu trách nhiệm về tội lỗi của mình không?

Tôi không chắc lắm.

Tuy nhiên, Liana và tôi quyết tâm hành động khi chúng tôi còn sống.

Đối với điều đó, chúng tôi cần sức mạnh.

Nếu hy vọng biến thành sức mạnh, chúng ta phải tìm kiếm hy vọng.

Nếu cơn giận biến thành sức mạnh, chúng ta phải khuất phục cơn giận.

Nếu tuyệt vọng trở thành sức mạnh.

Sau đó, chúng ta phải tiêu thụ tuyệt vọng.

Trước mệnh lệnh mãnh liệt của tôi, Liana thần thờ nhìn vào bờ biển, đôi mắt vô hồn.

Tôi không thể biết liệu mệnh lệnh của tôi đã kích hoạt sức mạnh của cô ấy hay sự tuyệt vọng và cô đơn của cô ấy đã thúc đẩy nó.

*Rầm!

Từ xa, tôi đã thấy một vòi rồng khổng lồ hình thành, kéo theo nước biển.

Lucynil đứng há hốc mồm, nhìn chăm chăm vào thảm họa vượt qua sự kiện khí tượng áp đảo.

Chúng tôi không chỉ dừng lại ở việc tạo ra một cơn bão. Tìm hiểu sâu hơn về sức mạnh đó, chúng tôi nhận ra có một thứ như thế này.

Sức mạnh đủ để tạo ra một thảm họa ngoài một cơn bão.

Liana phải là sinh vật siêu nhiên tối thượng.

Điều này là đủ.

Mặc dù cô ấy sẽ cần phải làm quen với sức mạnh này để sử dụng nó trong các tình huống thực tế.

Nhưng sau đó.

Bạn biết gì?

“Điều đó... sau tất cả những điều vô nghĩa cho đến thời điểm này, anh hiểu rằng đây không phải là thời điểm thích hợp để nói điều này...”

“...Hửm?”

Khi tôi ngừng ra lệnh và giọng điệu của tôi trở lại bình thường, Liana có vẻ bối rối.

KHÔNG.

Thật tuyệt vời khi chúng tôi quản lý để thể hiện khả năng bằng cách nào đó.

*Rầm!

Cơn bão hỗn loạn do vòi rồng khổng lồ gây ra có thể cảm nhận được trên da của chúng tôi.

“Em có thể... làm tiêu tan nó?”

Tôi chỉ xem xét làm thế nào để đưa nó ra ngoài, chứ không phải làm thế nào để loại bỏ nó.

Liana và tôi liếc nhìn nhau.

"..."

"..."

Rõ ràng là tôi thiếu bất kỳ biện pháp đối phó nào, và Liana dường như cũng ở trong tình huống tương tự.

Bất kể hòn đảo này không có người ở như thế nào.

Điều gì sẽ xảy ra nếu cơn lốc xoáy đó đến các khu vực đông dân cư?

Cuối cùng, phương sách cuối cùng của chúng tôi.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc hỏi ý kiến pháp sư vĩ đại, Lucynil.

"Ừm, Lucynil. Cô không thể làm gì đó bằng ma pháp sao?"

"...Anh có tin rằng tôi quen thuộc với Ma pháp có khả năng phá hủy một cơn lốc xoáy tự nhiên không? Ngay cả khi tôi biết Ma pháp để triệu hồi một cơn lốc xoáy, tôi cũng không thể tạo ra nó ở quy mô đó ngay cả khi tôi cố gắng."

Lucynil cũng ở trong tình trạng khó khăn tương tự, cũng không có bất kỳ biện pháp đối phó nào.

Chúng tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc quay lại cuộc thảo luận cơ bản.

Sự kiện thời tiết này là biểu hiện của trạng thái cảm xúc u uất của Liana.

Điều đó có nghĩa là nếu trạng thái tinh thần của Liana được cải thiện, không chỉ cơn bão mà cả vòi rồng cũng sẽ biến mất.

“Em biết tất cả những gì anh nói cho đến giờ chỉ là nói suông thôi, phải không?”

"..."

Nghe tôi nói, mặt Liana méo xệch, và cô ấy lại bắt đầu khóc.

Nó ở đó.

Cảnh em khóc, không khóc nổi khi bị cha mẹ mắng mỏ, chỉ biết khóc khi được an ủi.

"Ugh... uh-huh... hức hức!"

"Ôi trời, khóc đi. Anh xin lỗi."

Khi tôi bắt đầu vỗ mạnh vào lưng Liana, Lucynil ướm sưng nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên.

"Valier, anh thực sự... anh đúng là một thứ rác rưởi."

"..."

Bất chấp điều đó, Lucynil và tôi đã cố gắng hết sức để an ủi Liana.

Rất may, sự bùng nổ giống như con rồng của cô ấy lắng xuống nhanh chóng.

Tuy nhiên, cơn mưa xối xả vẫn tiếp diễn.

Đêm đó.

"Liana?"

"Vâng."

Vì hôm nay tôi không gọi Airi nên chỉ có tôi và Harriet ở trong phòng ngủ.

"Điều khiển các hiện tượng thời tiết... điều đó thật phi thường."

Harriet, ngồi trên giường, kinh ngạc trong khi ghi lại những ghi chú trong nhật ký nghiên cứu của mình.

Cô thậm chí có thể triệu hồi lốc xoáy.

Nhưng đó không phải là kết thúc của nó; Tài năng của Liana chắc chắn có nhiều tiềm năng hơn.

Vì cô ấy có thể làm cho bầu trời nhiều mây, nên cô ấy cũng có thể làm cho bầu trời quang đãng, có tuyết và thậm chí gây ra mưa đá.

Đi xa hơn, cô ấy có thể không gây ra thiên tai như động đất không?

Phạm vi tiềm năng siêu nhiên của Liana là không chắc chắn.

Vì vậy, tôi muốn tập trung vào việc phát triển khả năng của Liana trước khi chúng tôi khởi hành.

"Nhưng sức mạnh của Liana chỉ thể hiện khi cô ấy cảm thấy thất vọng?"

"Ừm, đó là lý do tại sao anh phải nói những điều khó nghe với cô ấy, và điều đó khiến anh cũng cảm thấy đau khổ."

"Khó nghe?"

"Em biết đấy... vụ việc lần này..."

"Ah..."

Không đi sâu vào chi tiết cụ thể, Harriet dường như hiểu ý tôi và gật đầu với vẻ mặt mệt mỏi.

Thật khó khăn cho tôi để nói những điều như vậy, để Liana nghe thấy chúng, và để Lucynil chứng kiến cảnh đau buồn.

Tất cả chúng tôi đều thấy mình tham gia vào những hành động mà chúng tôi không thể chịu đựng được.

"Chắc là khó khăn lắm... cho anh và Liana."

Ý tưởng lặp lại điều này vào ngày mai thật khó khăn.

Harriet liên tục viết nhật ký nghiên cứu của mình, dừng lại để suy ngẫm trước khi tiếp tục.

"Ừm... Anh đã cân nhắc xem có cách nào khác để làm việc này chưa?"

Như thể có một ý tưởng nào đó, Harriet nhìn tôi.

"Chúng ta có thực sự cần phải... nói những điều gây tổn thương như vậy không?"

"Ừm, còn cách nào khác không?"

"Chà, sức mạnh của cô ấy xuất hiện khi cô ấy suy sụp, nên dường như không còn lựa chọn nào khác..."

"Không, nếu trầm cảm là một yêu cầu, anh không cần phải... thốt ra những điều anh không muốn nói."

"Vậy chúng ta làm sao có thể làm cho cô ấy cảm thấy phiền muộn?"

Việc chúng tôi đang thảo luận nghiêm túc khiến một người bạn cảm thấy chán nản vừa kỳ lạ vừa đáng sợ.

"Thuốc có đủ không?"

"...Cái gì?"

Cô ấy đang gợi ý điều gì?

"Một loại thuốc làm giảm tâm trạng không đủ sao? Tốt hơn là thốt ra những lời gây tổn thương..."

"Nhưng... sử dụng thuốc không phải là xấu sao?"

Khi nghe thấy từ "Thuốc", ban đầu tôi rất ngạc nhiên, khiến lời đề nghị của Harriet nghe có vẻ nham hiểm.

"Miễn là không có tác dụng phụ."

"...Thật sự?"

"Một loại thuốc trầm cảm không có đặc tính gây nghiện hoặc các khía cạnh tương tự. Nếu chúng ta cố gắng tạo ra nó, điều đó không phải là không thể."

Ngẫm lại, Christina chịu trách nhiệm tạo ra Moonshine, bản chất của [thuật giả kim], nhưng Harriet cũng góp phần vào việc sản xuất Power Cartridges và Moonshine.

Đó là lý do tại sao Harriet phải có kiến thức đáng kể về [thuật giả kim].

Harriet nhanh chóng viết nguệch ngoạc gì đó vào nhật ký nghiên cứu của cô ấy, xé một trang ra và đưa cho tôi.

"Hãy đưa thứ này cho Chúa tể của Wednesday. Cô ấy hẳn đã hiểu sơ qua về nó là gì. Trộn nó theo hướng dẫn và đưa cho cô ấy."

"Nhưng... nó vẫn là thuốc... Nó thực sự ổn chứ?"

"...Anh không tin em à?"

"Ừm, đó không phải là vấn đề..."

Tôi cảm thấy e ngại, và Harriet nhìn tôi với vẻ ranh mãnh.

Liệu sử dụng một loại thuốc để gây ra tình trạng như vậy có tốt hơn là tấn công cô ấy bằng lời nói để nhấn chìm cô ấy trong trầm cảm? Khi thuốc hết tác dụng, tâm trạng của cô ấy sẽ bình thường trở lại.

Nếu không có tác dụng phụ, như Harriet tuyên bố, thứ mà Liana cần có thể là thứ như thế này.

KHÔNG.

Nhưng thật vô lý khi nhận được đơn thuốc giảm trầm cảm hơn là thuốc chống trầm cảm.

Đây có phải là cách tiếp cận đúng không?

"Tất cả các loại thuốc đều có điểm chung này, nhưng hãy nhớ rằng việc sử dụng lâu dài đều bị cấm. Hãy ghi nhớ điều đó."

Nói xong, Harriet lại chú ý vào nhật ký nghiên cứu của mình.

Thật không đúng khi sử dụng những từ ngữ gây tổn thương để giải phóng sức mạnh của cô ấy.

Cuối cùng, nó chỉ hành hạ tất cả những người liên quan.

Vì vậy, hãy cân nhắc sử dụng thuốc như một giải pháp thay thế.

Đó là gợi ý của Harriet.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading